

ELSŐ FEJEZET

Orgrimmar

Bármennyire is meglepte, de a száraz hőség és a szünni nem akaró zaj ellenére Orgrimmarba érve úgy érezte, mintha hazaérkezett volna. Mintha visszatért volna a furcsa, szeszélyes családjához, amelynek tagjait ugyan nem válogathatta meg, de megtanulhatta tisztelni őket.

Thrall, Durotan fia, az egykori hadfőnök azt hitte, hátrahőköl majd a Horda fővárosának ismerős illataitól és zűrzavarától, de meglepően könnyen visszazökkent Orgrimmar ritmusába. Ez azonban bizonyos módon meg is rémítette. Elvégre a dolgok megváltoztak. Maga a Horda is megváltozott. Ami persze szükséges volt. Már nem állhattak mindnyájan egyetlen hadfőnök uralma alatt. Nem! A fura családokhoz hasonlóan a Horda is növekedett, szenvedett, terjeszkedett és visszavonult, míg végül kezdte megtalálni a hangját, de nem különböző nemzetekként, amelyek egyetlen hang vezetése alatt egyesültek, hanem erőteljes hangok kórusaként, amelyek egyként szólnak.

A farkasok erejét is a falka létszáma adta, és itt, a Grom-mash Erődben, a Horda Tanácsának tagjai között sokan álltak az oldalán.

Nincs mitől félned – mondta magának, miközben végigpillantott az összegyűlteken. *Senki sem áll a vezetésed alatt. Csak egy vagy az egyenlők között.*

Vigasztalónak találta a gondolatot, bár nem legyezgette a hiúságát.

Thrall a kezeit a térdére támasztva előrehajolt, hallgatva a két merész tauren jelentését, akik a kör alakú terem közepén állva épp beszámoltak arról, hogy két sötét kószát láttak az Északi Puszták egyik ormán. Miután értesítették a környéket felügyelő egyik járőr csapatot, a kószákat üldözőbe vették és elfogták. Mielőtt azonban kikérdezhették volna őket, mindkét kém méregfőzetet ivott, és meghalt. De legalább nem szolgáltak tovább a Sötét Úrnő szemeiként Durotarban.

A teremben udvarias taps csapott fel, a két tauren pedig a mellkasát kidüllesztve kihúzta magát, és a magasba emelte a lándzsáját. Thrall óhatatlanul is eltűnődött azon, vajon meddig fognak életben maradni azon a távoli, hideg, sivár vidéken, és mit hagynak majd hátra maguk után, ha a háború örvénye bekebelezi őket.

Nem!

Épp arra készültek, hogy véget vessenek ennek. Épp ez hívta életre ezt a tanácsot is: hogy egyetlen, szélsőséges vezér szeszélyei helyett jóval mérsékeltebb irányelveket követhessenek, és bár sokan már a fegyverszünet pusztá említésétől és elborzadtak, Thrall úgy vélte, ha ideiglenesen is, de a Hordának hatalmas szüksége van rá.

– Szép munka! – kiáltotta oda a két taurennek Lor'themar Theron. A vérelfek hosszú hajú, forradásos arcú, gondosan

ápoló szakállú, a bal szemére világtalan vezére felemelt egy kelyhet. – Bátor tett volt! Ígyunk köszöntőt a Horda kiváló katonáinak egészségére! Lok-tar!

– Lok-tar!

Thrall is felemelte a poharát, ám a tekintete eközben a vérelek karmazsinvörös ruhába öltözött vezére melletti üres székre tévedt. A délután folyamán számos szempár pillantott a szék felé, ahogy Lor'themar egyetlen ép szeme is. Szinte ironikusnak tűnt, hogy itt, a tanácsban, amelyet a Sylvanas vitatott vezetésére és önkéntes száműzetésére való válaszként alapítottak, senki sem ült a helyére, hogy szót emeljen az Elhagyottak nevében. Pedig még a messzi Zandalar új királynője, Talanji is eljött, hogy részt vegyen a tanács gyűlésén.

Talanji szinte pontosan Thrallal szemben ült, a kör alakú tanácsterem túoldalán, és eddig nemigen szólalt meg, ami nem volt jellemző a heves természetű, ifjú királynőre.

A királynő mellett, a kijáráshoz legközelebb levő széken a Fenékvíz Kartell szintén újonnan megválasztott kereskedőhercege, Gazlowe ült, aki bár a termetét tekintve apró volt, mégis rendkívül jelentős szerepet játszott a napi jelentések, viták és megállapodások ügyeiben.

Gazlowe épp még egy kis sört töltött magának, amikor két alak rontott be a nyitott ajtón, megriasztva a két taurent és a kereskedőherceget, aki az itala felét az ingére lötytyintette. A goblin káromkodni kezdett, egyetlen, barna hajtincse pedig ide-oda lobogott, ahogy hevesen dörzsölni kezdte a foltot.

A hiányzó tanácstag végül mégiscsak felbukkant: egy törékeny alkatú, kék szemű élőhalott nő lépett be sietősen a terembe. A tekintete körbejárt, bár a testtartása azt sugallta, egyáltalán nem zavarja, hogy megkésve érkezett. A nyomá-

ban egy szintén élőhalott, kísértetiesen sápadt nő járt, az ő tartása azonban jóval nyugodtabbnak tűnt.

A két nő nem is térhetett volna el jobban egymástól: az egyiküket a csontja velejéig megviselték a létevel járó megpróbáltatások, míg a másikat makulátlannak tűnt, és szinte ragogni látszott az őt feltámasztó fénytől.

Lilian Voss, az Elhagyottak ideiglenes vezetője, és Calia Menethil az érkezésükkel elvonták a teremben lévő összes, még élő teremtmény figyelmét, ezért a két tauren, akik az imént fejezték be a jelentésüket, kínosan feszengve ácsorgott a hirtelen alászállt csendben.

Calia láthatóan Liliant figyelte, mintha csak később ki akarná elemezni a viselkedését.

Vérespatájú Baine végül intett a harcosainak, hogy távozzanak a terem közepéről, mire a két tauren odahátrált hozzá, és térdre ereszkedett a nagyfőnökük mögött.

Senki sem szólalt meg. Úgy tűnt, senki sem tudta, mint mondjon, különösen nem az újonnan érkezettek.

Lilian Voss a vállán lógó, viharvert iszákot igazgatta. A csizmáját és a köpenyét friss sár tarkította.

A Thrall jobb oldalán ülő Thalysra Első Arkánista, akinek haja éppolyan fehér volt, mint a bőrén húzódó tetoválások, az öklét a szája elé emelve tapintatosan köhintett egyet.

Nem vagyok a vezetőjük.

A csend egyre kínosabbá vált.

Thrall végül felállt, és barátságos mosollyal a jövevények felé fordulva kitérte a karjait.

– Már nagyon hiányoltunk titeket – dörögte. – A Horda nem az igazi az Elhagyottak nélkül.

Lilian biccentett, és olyan hevesen az alsóajkába harapott, hogy Thrall attól tartott, felsérti a bőrét. A papnői öltözéket viselő Calia előresuhant, és meghajtotta a fejét Thrall felé.

– Köszönjük a kedves szavakat.

– Kérlek, csatlakozzatok hozzánk! – Thrall visszaült a helyére, és a jövevényeknek fenntartott magas támlájú székek felé intett.

– Orgrimmar legjobb ételei és italai állnak a rendelkezésekre, ha óhajtjátok... Hm... Mármint, állunk rendelkezésekre – próbálta kijavítani az imént elkövetett hibáját Kiro, a vulpera. De mentéségre szólt, hogy új tagjai voltak a Hordának. – Kérlek, foglaljatok helyet! – tette hozzá jóval halkabban.

Kiro iménti baklövése végül megtörte a feszült hangulatot, Gazlowe pedig kuncogni kezdett a vulpera balfogása hallatán. Az élőhalottaknak nem volt szükségük sem ételre, sem italra, Thrall azonban örült, amiért az Elhagyottak új vezetői nem vették sértésnek az elhangzottakat.

Az üres székek két oldalán ülő Lor'themar és a hatalmas termetű, tollakkal felékesített Baine köszöntötte a jövevényeket.

– Megkérdezhetem, mi tartott fel titeket? – tudakolta Lor'themar, miközben a két nő leült.

– A mi fajtánk nem lehet folyton Orgrimmarban – felelte Lilian, végre megtalálva a hangját. Miután leült, és megszabadult az iszákja súlyától, úgy tűnt, mintha nagyon megkönnyebbült volna. A szemei is fényesebben kezdtek izzani, miközben a hátát kiegyenesítve levette bőr köpenyét. – A fővárosban túl meleg van. Jobban kedveljük az árnyéket és a párárt. Idővel talán visszakövetelhetjük Lordaeron romjait, és újjáépíthetjük, hogy ismét az otthonunkká tegyük. A fegyver-

szünetnek hála a helyzet kissé kevésbé feszült, de ez nem jelenti azt, hogy a Szövetség hajói örülnek, ha meglátják a zászlóinkat a tengeren.

Velük szemben, a kereskedőherceg mellett ülő Setét Lán-dzsa troll, Rokhan, aki épp egy kést élezgetett, hirtelen felzisszent. A szarvai éppúgy csillogtak, mint a kése.

– Gondot okoznak nektek?

– A hosszabb utat használjuk – felelte Lilian. – De csak pár nappal tart tovább az út.

– Az ilyen feszült időkben jobb óvatosnak lenni – tette hozzá halkán Calia. – Legalább mi ne okozzunk diplomáciai bonyodalmakat! – Fáradtan vállat vont, majd levette napfénytől kifakult kék sálját, és gondosan összehajtogatta. – Biztos vagyok benne, hogy ha feltartóztatnának minket, Szilajrév Derek beavatkozna az oldalunkon...

– A Szilajrévek semmit sem tennének értünk.

Épp amikor Thrall érezte, hogy a teremre nehezedő nyugtalanság kezd oszladozni, az ifjú zandalari királynő fagyos kimértséggel felállt, és intett egyet, amitől arany ékszeri tompán megcsillantak, míg magas, drágakövekkel kirakott fejdíszre hosszú árnyékot vetett, amely átnyúlt az egész termen, és reszketett a lángok fényében.

Bőr nyikordult és vas csördült, ahogy mocorgás és pusmogás támadt.

Thrall a háta mögül hallotta, ahogy az apródja, Zekhan nagyot sóhajt.

– A Horda nem tudott véget vetni a Zandalari elleni támadásnak. E kudarc engem terhel, mivel azt hittem, miután összeszedtük magunkat, elvihetjük a háborút a Szövetségnek. A Szilajréveknek – folytatta Talanji, a hangja pedig reszketett az érzelmektől. – A Szövetséggel kötött béke egyet jelent a

Szilajrévekkal és a Jainával való békével. Ostobaság volt azt hinnem, hogy a népem megkaphatja a bosszúját.

Thrall megdörzsölte az ornyergét.

Pedig minden olyan simán ment! Talán számítania kellett volna erre. Az összegyűlt vezérek mind nagyon különbözőek voltak, különféle elképzelésekkel arról, mit jelent a Horda részének lenni, és kétségkívül mindnyájan a saját módjukon képzeltek el a jövőt. A nyugtalanság hangjainak áradata kezdte betölteni a termet.

Mielőtt Thrall bármit mondhatott volna, hogy lecsillapítsa a királynőt, Lilian megszólalt.

– Derek immár egy közülünk. Ezt el kell fogadnod.

Talanji felhorkantott, és fenyegetően tett egy lépést az Elhagyottak vezére felé.

– *Semmit* sem kell elfogadnom! Szükségetek van rám, én pedig azt hittem, szükségünk van a Hordára. De most már látom, nem fogtok segíteni nekünk abban, hogy bosszút álljunk Zuldazar ostromáért.

Lilian rezzenéstelen tekintettel felállt, és a trollra szegezte csontos ujját.

– Nem a zandalari igazság az egyetlen, ami számít! Az Elhagyottakat nagyon sokáig félrelökték, leköpdösték és semmibe vették! Derek már Elhagyott, és ők a Hordához tartoznak!

A teremből mindenhonnan egyetértő mormogás hallatszott.

– A zandalariak talán *nem* tartoznak a Hordához? – vágott vissza hevesen Talanji. Nyilvánvalóan úgy vélte, eljött az ideje, hogy a nyílt színre vigye a vitát, mivel a terem közepére lépett, és a hangját felemelve elnémította az időközben kitört számos fojtott vitát. – Hol késik a Horda válasza? Hol a

népemnek nyújtott támogatás? Mikor vesztek tudomást végre a sérelmeinkről?

– Ha elhamarkodottan cselekszünk, azzal veszélybe sodorhatjuk a fegyverszünetet – jegyezte meg Thalysra, Thrall véleménye szerint bölcsen. Az éjszülött arkánista keresztbe tett lábbal, kezeit elegánsan a combjára téve, nyugodtan ült, és figyelte, ahogy Talanji és Lilian egyre közelebb araszolnak egymáshoz.

– A forrásaink igencsak elapadtak – szólt közbe az észszerűség jegyében Lor'themar. – Alaposan át kell gondolnunk, elküldjük-e a flottánkat, hogy részt vegyen a háborútokban. Lehet, hogy ez ügyben a diplomácia lenne a kulcs. Delegációt küldhetnénk Kul Tirasba, hogy...

– Diplomácia? Delegáció? – dörögte Rokhan, megrázva a fejét. – Piha! Az őseim sírva fakadnának, ha hallanák ezt a gyáva beszédet itt, Grommash Erődjében!

Ennek hallatán a Setét Lándzsák mellett ülő Mag'har orkok az egyetértésük jeleként megragadták a fegyvereiket, és a nyelvükkel kopogni kezdtek a padlón. Egyikük a hangját felémelve még Rokhant is túlharsogta.

– Tessék! Legalább egyikőtök nem koptatta el a fogait, miközben a békéről papolt! – szegezte az ujját Rokhanra Talanji.

– Mindnyájunknak megvannak a magunk sérelmei – emlékeztette a királynőt Baine. – Ám ezeket most félre kell tennünk a Horda érdekében. Ez senkinek sem könnyű, felség. De egyikünk sem gondolta, hogy könnyű lesz. Idővel megkereshetjük a módját, hogyan tegyük jóvá a zandalariak sérelmeit.

– Idővel! – suttogta meghökkenve a királynő.

Thrall ekkor vette észre, hogy azon kevesek egyikévé vált, akik még mindig ültek. Miközben a teremben mindenhol vitatkozás hangjai csaptak fel, ahogy mindenki régi sérelmekkel hozakodott elő, Thrall összenézett Baine-nel, majd Lor'themarral. Akár vezér volt, akár nem, úgy tűnt, rá hárul a hálátlan feladat, hogy rendet teremtsen a teremben. Hiába tett meg Baine minden tőle telhetőt, elkelt neki a segítség.

Thrall felállt, majd Baine, Lor'themar és végül Thalysra is. Mindannyian csendben maradtak, ezért eltartott pár pillanatig, mire a többiek felfigyeltek rájuk. Ekkor azonban a hangok sorra elnémultak, és minden tekintet feléjük fordult.

Mielőtt Thrall csendet kérhetett volna, Talanji kiviharzott a gyűlésről. A testőrei rohanvást próbálták tartani vele a lépést, közben idegesen, mentegetőzve meghajoltak Thrall felé.

– Tökéletes! – sóhajtott fel Thrall. – Az ülés berekesztve! Eszünk, iszunk, aztán ismét összegyűlünk!

Ha valóban képesek leszünk összegyűlni – tette hozzá gondolatban.

Thrall selyempapírba csomagolt figyelmeztetése nem talált süket fülekre. A tekintetek zavartan elszakadtak róla, miközben az ajtó felé tartva utat tört magának a vezérek és a kíséretük között. A tömeg némán utat nyitott neki. Még nem számított öregnek az orkok között, ennek ellenére a csarnokon át megtett minden egyes lépéstől egyre jobban gyötörte a ránehezülő fáradtság.

Mégis mire vállalkozott?

Ismét megdörzsölte az ornyergét, próbálva elejét venni a tarkójánál kitörni készülődő fejfájásnak. Még a harcok után sem érezte magát ennyire összetörtnek.

A délutáni forróságban a felforgatott föld és a préri fűvének illata érződött, amelynek hatására megrohanták az emlékek. Hunyorgott a napfény miatt, és ahogy beárnyékolta a szeméit, eszébe ötlött az a pillanat, amikor nem is olyan régen ugyanezen illatoktól övezve magasan a Mulgore-völgy fölött, a Mennydörgés-szirt tetején állt. A mellette álló Szilajrév Jaina – Talanji nemezise – biztosította őt arról, hogy a törékeny szövetség megéri azt a rengeteg küzdelmet és vért, ami-be került.

– A Horda és a Szövetség – mondta a nőnek. – Újra és újra ugyanehhez a keresztúthoz érünk, Jaina, ám itt mindig darabokra hullik a dolog. Ezúttal miért lenne másként?

Jaina gyengéden a karjára tette a kezét. Ez az egyszerű gesztus talán jobban megindította Thrallt, mint az, amit a nő mondott.

– Miattunk.

Thrall akkor hitt neki, de most, hogy a feje majd kettéhasadt a tanácsstagok vitájától, amelynek hangjai még mindig a füleiben zúgtak, már közel sem volt olyan biztos ebben.

Az Orgrimmar fölött lebegő por fátyla eltompította a könnyörtelenül ragyogó napot. A Grommash Erődből szertartási fáklyák füstje gomolygott elő, a terített asztalok felé szállva, amelyeket a Horda címerével díszített vörös sátrak alatt állítottak fel. Ahogy az várható volt, a tanácsterem előtt kíváncsi bámészkodók tömege ácsorgott. A sugdolózásuk és kapkodva feltett kérdéseik zaja betöltötte a völgyet, miközben Thrall nyomában a többi tanácsstag is előbukkant. A városban ünnepi hangulat uralkodott: dobok és fuvolák hangja hallatszott, a totyogók pedig a széllovasok alakjára formált zászlócskákat lengettek. A szülők a sátrak közvetlen közelé-

be noszogatták a gyerekeiket, a kisebbeket pedig a nyakukba vették.

Thrall egy pillanatig csak álldogált a napfényben, melengetve csupasz vállait. Hirtelen szomorúan elmosolyodott két ork gyerkőc láttán, akik az apjuk jobb és bal vállán egyensúlyoztak. Ahogy odaintett nekik, Zekhan odabaktatott mellé.

Lor'themar Thalyssrával az oldalán lépkedett, és elragadtatva hallgatta, ahogy a nő az éjszülöttek készítette borokat magasztalja, amelyeket a lakomához biztosított.

– Mi történt? – kérdezte Thrall az apródjától. Mindig megtudta állapítani, ha az ifjú troll sámánnak valami mondandója támadt. A bátor ifjonc sok mindenre alkalmasnak bizonyult, de az érzelmeit nem tudta leplezni.

– Futár érkezett a Föld Gyűrűjétől – felelte Zekhan.

A sátrak felé tartó többi tanácsstag megelőzte őket, Lor'themar pedig az alkalmat kihasználva sütkérezett egy kicsit a tömeg figyelmében és imádatában.

– Azt mondtam, eljött az evés ideje – mormogta Thrall.

– Ezt biztosan hallani akarod.

Thrall még a hadfőnökként töltött idejéből tudta, hogy a „most mi legyen?” kérdés könnyen az élet állandó részévé válhat. Elfordult a tömegtől, és azt vette észre, hogy egy szakállas, himlőhelyes, idősödő orkkal áll szemben, akinek az ajkait egy sebhely szelte át.

– Yukha! – szólalt meg Thrall. Azonnal felismerte a sámánt, aki nem csak egy egyszerű futár volt. Együtt harcoltak a Légió ellen, és bármi is hozta ide Yukhát a vadörvénybeli állomáshelyéről, bizonyosan fontos ügy lehetett. – *Throm-ka*, öreg barátom! Mi szél hozott Orgrimmarba?

Megszorították egymás vállát, Yukha pedig egy pillanatig az ajkát rágta, majd szomorúan mély lélegzetet vett.

– A szellemek nyugtalanok, Thrall. Ahol egykor békésen beszélgettünk az ősökkel, most csak dühöt és bosszúvágyat találunk. Eltaszítanak minket, és nem hajlandóak megosztani velünk a bölcsességüket. Nagy baj van, barátom... – Yukha idegesen az egyik kezéből a másikba vette faragott botját. Az időtől és harcoktól edzett látnokra nem volt jellemző az ilyen nyugtalanság.

– Mikor? – kérdezte halkán Thrall, szigorúan kettőjük között tartva a beszélgetést.

Zekhan érezte, hogy a szavakat nem az ő fülének szánják, ezért udvariasan hátrább húzódott.

– A lehető leggyorsabban jöttem – felelte Yukha. – Az utazás már nincs jó hatással a testemre, de tudtam, hogy hallani akarnád a szavaimat, öreg barátom.

– Persze. Te sosem törnéd magad kisebb ügyben, mint a világvége! – ugratta Thrall, mire szárazon összenevettek, jól lehet csak egyetlen pillanatra.

– Tréfálkozhatasz, de még sosem láttam ennyi nyugtalan lelket, és jól tudod, hogy sok-sok telet megértem már.

Thrall, a kezét továbbra határozottan a sámán vállán tartva, bólintott.

– Hallottalak, Yukha. A tanács tudni fog erről, és személyesen gondoskodom arról, hogy az aggodalmadat senki se hagyja figyelmen kívül.

A sámán ráncos arcán megkönnyebbült mosoly terült szét.

– Siess, Durotan fia! Ha az ősök kiáltanak, meg kell hallanunk őket.

MÁSODIK FEJEZET

Nazmir

Apari összekulcsolt kezeire támasztotta az állát, és nézte, ahogy szerencsétlen Seshi szemeiből az élet utolsó szikrája is tovatűnik.

Nem! Nem *szerencsétlen* Seshi! *Ostoba* Seshi!

Az Apari lábán húzódó seb lüktetett a fájdalomtól, ám ő nem törődött vele. A feladata túl fontos volt ehhez.

– A halál mellett döntöttél, amikor *őt* választottad – mondta halkán a férfinak.

– Bo-boszorkány! – Seshi utolsó, akadozó szava egy pillanatilag visszhangzott a nyirkos barlangban, mintha maga a Halál Loája tépte volna ki a troll torkából. Seshi kék szemeiben még egyszer, utoljára kétségbeesés csillant, aztán a tekintete üressé válva a semmibe meredt, valahova Apari válla fölé. A másik vállán egy éhes rémkullancs ült, apró, éles szájszervével beszívva a levegőt, kétségkívül a halál ízét kóstolgatva.

– Ezt most nem, Daz! – figyelmeztette Apari a kullancsot.
– Egyetlen csepp a véreből, és olyan lapos lesz, mint egy pénzérme, ahogy a belső szerveid kifordulnak.

Hánytató dudva: megszokott látvány az Ósi Lápvidéken.

Seshi holtan hevert a hatalmas kőlapon, ami nem más volt, mint egy oszlop maradványa a Zul'jan Romjaitól keletre. A holttestből máris átható bűz kezdett áradni, míg lilás bőre aszni kezdett, akár egy száradó gyümölcs héja. A kőlapra testnedvek csorogtak alá, csepegésük elvegyült a barlang menyegyzetéről aláhulló vízcseppek halk zajával.

A barlang száját elrejtő vízesés moraja egy pillanatra alábbhagyott, aztán Apari meghallotta a legmegbízhatóbb tábornoka szinte nesztelen lépteit.

– Így történik majd? – kérdezte Tayo, miközben elfintorodva csatlakozott a hulla mellett ácsorgó Aparihoz. A tábornoknő orrsövényét egy jókora csonttal szúrták át, míg hosszú szemfogai arannyal futtatott hegyét élesre fenték. Lófarokba fogott hosszú haja kátrányszerűnek tűnt a sártól és a fekete festéktől. Tayo azóta hűséges barátja és hadvezére volt, mióta Yazma pártütéssel próbálkozott. A családja szimpatizált a kémfőnök elképzeléseivel, Talanji pedig ennek okán számúzta őket, azzal fenyegetőzve, hogy ha visszatérnek, mindnyájukat kivégezteti. – Az áruló királynő is így fog meghalni?

– Hánytató dudva és folyórügy gyökér – magyarázta Apari, felmutatva egy csipetnyit a porkeverékből. – A saját alkotásom. A gyógyír, amivel kipurgálhatjuk a rothadást szeretett hazánk szívéből, nővérem!

Apari jól értett a növényekhez, a porokhoz és a kenőcsökhöz. Miután a lába súlyosan megsérült, mindennel megpróbálkozott, hogy enyhítse a fájdalmat és a duzzanatot, aztán pedig a fertőzést. De semmi sem vált be: a seb rothadt és bűzlött. Apari végül elfogadta, hogy ez így is marad, és a seb, oly sok társához hasonlóan nem lett más, mint egy újabb emlé-

keztetője mindannak, amit elvesztett. Zuldazar dzsungelfalvaiban a hánytató dudvára mindenütt rá lehetett lelni, a gyógyítók pedig akkor használták, ha a gyerekek valami mérgezőt ettek. A megfelelő mennyiség segített a bajon, ám ha a növényt kiszárították, porrá őrölték és folyórügy gyökérrel elegyítették, akkor halálossá vált, és nem éppen a legkegyesebb módon segítette át áldozatait a Túlvilágra.

– Megérdemli a szenvedést – bólintott Tayo. – Hol kerül rá sor?

Apari oldalra fordult, és a tábornokra szegezte a tekintetét, aki jóval megnyugtatóbb látványt nyújtott, mint a kőlapon heverő, kiszáradt hulla.

– Az egész drágalátos Horda előtt! Őket választotta a saját népe helyett, hadd haljon hát meg közöttük! – mosolyodott el gúnyosan. – Az ősök akaratából!

– Az ősök akaratából – visszhangozta Tayo, majd ökölbe szorított kezét fényes mellvértjéhez érintette. A mellkasán két bőrszík keresztezte egymást, melyek mindegyikébe élénk tollazatú, mérgezett dobónyilakat tűztek. – Van még valami. Eljött a fakó lovas, és egy élőhalott elfet hozott magával. Nagyon szeretnének beszélni veled.

A mögöttük heverő holttest szisszenő hangot hallatott, mire Apari megfordult, és nézte, ahogy a troll mellkasa és vállai eltorzulnak. A hulla repedezett ajkai közül fekete epe csordult elő. Apari elképzelte, ahogy Talanjival is ugyanez történik majd, a királynő fényesen csillogó szemei pedig üressé válnak... A hánytató dudva kipurgálta a testet, ám ez most messze túlmutatott betegségeken. Messze túlmutatott egyetlen troll halálán. Talanji a Zandalari Birodalom romlásának szimbólumává vált. Az uralma foltot ejtett az ősökön és a hagyatékokon. Apari azt kívánta, bárcsak ott lehetne, és végig-